

Thomas Dunford, llaüt

Nascut el 1988, va estudiar a la classe de Charles-Edouard Fantin al Conservatori Superior de París i posteriorment a l'Schola Cantorum de Balisea amb Hopkinson Smith. També participà en nombroses classes magistrals amb artistes de la categoria de Rolf Lislevand, Julian Bream, Eugène Ferré, Paul O'Dette, Pascale Boquet, Benjamin Perrot i Eduardo Egüez.

Del 2003 al 2005 va debutar a la XII Nit de Reis de Shakespeare, a l'escenari de la Comédie Française. Des d'aleshores ha actuat en recitals al Carnegie Hall i al Frick Collection de Nova York, Wigmore Hall de Londres, Kennedy Center de Washington, Vancouver Recital Society, Cal Performances a Berkeley, Banff Center, Palau de la Música Catalana, TAP de Poitiers, WDR de Colònia, Opéra de Bordeus, Salle Gaveau i Salle Cortot a París, i als festivals de Saintes, La Folle Journée de Nantes, Utrecht, Maguelone, Froville, Radio France de Montpeller, Innsbruck i Salzburg. També col·labora amb els principals conjunts barrocs, com Les Arts Florissants, Pygmalion, Il Pomo d'Oro i Cappella Mediterranea.

El seu primer disc en solitari, *Lachrimae* (2012), per al segell francès Alpha, va ser guardonat amb el Premi Caecilia 2013 i el motiu de la qualificació com “l'Eric Clapton del llaüt”. El segon àlbum, *Labirinto d'amore*, juntament amb la mezzosoprano Anna Reinhold, va rebre el Choc de «Classica Magazine».

Dunford se sent atret per un ampli ventall de gèneres musicals, incloent-hi el jazz, i col·labora en nombrosos projectes de cambra amb directors i solistes com ara Paul Agnew, Leonardo García Alarcón, Nicola Benedetti, Keyvan Chemirani, William Christie, Jonathan Cohen, Christophe Coin, Iestyn Davies, Lea Desandre, Isabelle Faust, Bobby McFerrin, Philippe Herreweghe, Monica Huggett, Alexis Kossenko, François Lazarevitch, Anne Sofie von Otter, Trevor Pinnock, Patricia Petibon, Sandrine Piau, Anna Prohaska, Hugo Reyne, Anna Reinhold, Jean Rondeau, Jordi Savall, Skip Sempé i Jean Tubéry.

El 2018 va fundar el conjunt barroc Jupiter, del qual és el director artístic.

També et pot interessar

Palau Cambra
Dimecres, 19 de juny de 2019–20h
Sala de Concerts

Preu: 25 euros

Quartet Casals
Vera Martínez, violí
Abel Tomàs, violí
Jonathan Brown, viola
Arnau Tomàs, violoncel
Alban Gerhardt, violoncel

W. A. Mozart: *Quartet núm. 17, en Si bemoll major, KV 458, “la Caça”*
F. Schubert: *Quintet en Do major, D. 956*

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 1006-2019

Thomas Dunford, llaüt

Palau Bach
Dijous, 6 de juny de 2019–20h
Petit Palau

Programa

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Suite per a violoncel núm. 5, en Do menor, BWV 1011

- Prélude
- Allemande
- Courante
- Sarabande
- Gavottes 1 et 2
- Gigue

Suite per a violoncel núm. 3, en Do major, BWV 1009

- Prélude
- Allemande
- Courante
- Sarabande
- Bourrée 1 et 2
- Gigue

“[...] *El caminant, és inútil
imaginar-lo feliç
d’arribar
mai. Però tot
ve cap aquí, oh Déu, tot ve
cap aquí!: sense avisar-nos,
sense trompetes, sense nom, sense
les nostres cançons, sense pietat*”

Màrius Sampere
“Apocalipsi”
Ens trobarem a fora, 2006

Bach al so de llaüt

La sonoritat d’un llaüt (nom que prové de la paraula àrab *ud*, que significa “fusta”) ens transporta immediatament a l’antiguitat medieval, cap a aquells segles que podem contemplar en un bodegó flamenc o en algunes pintures al·legòriques de fa més tres-cents anys, en què la presència d’aquest instrument connotava la noblesa de la cultura.

El jove francès Thomas Dunford, que ha estat anomenat “*l’Eric Clapton del llaüt*”, ens ofereix una ocasió extraordinària per poder gaudir de la sonoritat càlida d’aquest instrument de corda pinçada. I per fer-ho, ha triat la transcripció per a llaüt de dues de les sis *Suites* que Bach va compondre originalment per a violoncel i que el món contemporani va poder tornar a sentir, segles després, gràcies a la recuperació que en va fer el gran violoncel·lista Pau Casals.

Bach les va escriure entre el 1717 i el 1723, als 32 anys, i quan treballava com a mestre de capella per al príncep Leopold d’Anhalt-Köhten. En aquella cort es ballaven les danses pròpies de l’estil barroc que van formar aquestes *Suites* o “seguits” de danses de ritmes diferents introduïdes per aquesta peça que s’anomena “preludi”.

La primera que sentirem, la cinquena de les *Suites*, va ser transcrita a llaüt pel mateix Bach i correspon al número de catàleg BWV 995. Es veu que a l’època de Bach hi havia un famós constructor de llaüts a Alemanya que es deia Sylvius Leopold Weiss. Però Bach la va dedicar a un tal Monsieur Schouster, que era un músic que va viure a Dresden a mitjan segle XVIII. La línia polifònica pròpia de la música de Bach es va desenvolupant al llarg de cada peça d’una manera diàfana, a partir d’una estructura gairebé matemàtica que corprèn per la seva exactitud de temperament i de forma, que el so desprèn amb una gran profunditat, nota per nota. Bach va voler utilitzar el recurs de l’anomenada *scordatura*, que vol dir que la corda La es “descorda” per baixar un to, a Sol. D’aquesta Suite és molt coneguda la dansa de la “Sarabanda”, pel seu lirisme íntim.

A la *Tercera Suite*, el “Preludi” segueix una estructura molt simètrica que comença amb una escala que després es converteix en una secció d’acords complexos. Bach hi experimenta diversos recursos rítmics i harmònics menys freqüents a l’època, com per exemple l’ús de semicorxeres, com fa a la “Alemanda”, o posa dos bemolls a l’armadura, a l’inici de la partitura, per indicar que estem en la tonalitat de Sol menor. Tot un repte per a qualsevol instrumentista, fins i tot per a un virtuós del llaüt com el que protagonitza aquest concert.

Durada aproximada del concert: 60 minuts sense pausa

Mònica Pagès, periodista de música clàssica